

[Finansministeren.]

være et spørgsmål, som regeringen vil stille op som et kabinetsanliggende, er vi enedes om at vedtage denne ændring, der betyder, at offentlige baller også fremtidig skal være afgiftspligtige.

Jeg skal med disse bemærkninger anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Johs. E. Larsen: Som allerede af den højtærede finansminister bemærket har forholdene indenfor forlystelseslivet på flere områder ændret karakter siden 1922-lovens fremkomst. Visse former for underholdning og forlystelser er gået bag af dansen. Til gengæld har udviklingen og vel også i nogen måde en vis mentalitetsændring bragt andre former for forlystelser stærkere i forgrunden. En bedre tilpasning af afgiftsbestemmelserne er derfor blevet påkrævet.

Det mest betydningsfulde i det foreliggende lovforslag er, at teaterforestillinger fritages for afgift. Der rækkes her en hjælpende hånd til nogle af vore grundlæggende og kulturskabende kunstarter, til kunstarter som skuespil, opera og ballet, hvis trivsel og udvikling er af betydning i ethvert kultursamfunds liv.

Teatrenes stigende udgifter og de usikre forhold, al teaterdrift er undergivet, medfører et usikkerhedsmoment. En anspændt økonomi vil let gribe forstyrrende ind ved planlæggelsen af betydningsfulde opgaver, som derfor måske bliver opgivet, fordi man ikke tør løbe den økonomiske risiko, der er forbundet dermed.

Den foreslåede afgiftsfrihed betyder en ikke uvæsentlig støtte til det gode teaterlivs trivsel, og kunne det ydermere føre til, at god kunst i højere grad end hidtil fandt ud til de mere afsides egne, hvor vi ikke er forvænt med god og ledig kunst, ville meget være nået.

I det andet høje ting blev der under lovforslagets behandling peget på, at det ideelle ville være, om det var det kunstneriske plan, der var afgørende for, om en forestilling skulle belægges med afgift. I og for sig er der noget tiltalende i denne betragtning, men en sådan løsning vil være vanskelig at føre ud i livet, fordi opfattelsen af kunstneriske præstationer ikke lader sig generalisere. Bedømmelse af kunst vil oftest være mere eller mindre individuelt præget. Vi har fornylig set, hvilke problemer der kan opstå. Jeg tænker her på de luftigt klædte evadøtre i Dagmarrevuen. Vi ser her, hvor let problemer kan opstå og spørgsmål melde

sig, som kan gøre det vanskeligt i praksis at føre en sådan fremgangsmåde ud i livet.

Jeg forstår, at der under udvalgsbehandlingen i det andet høje ting er fremført vægtige betænkeligheder med hensyn til afgiftsfrihed for offentlige baller. Allerede ved lovforslagets første behandling blev der peget på dette spørgsmål ud fra den betragtning, at det kunne virke til skade for ungdomsforeningernes arbejde. Man kan vist godt sige, at dans er en ganske almindelig og naturlig foreteelse i mange ungdomsforeninger. Dans er jo i sig selv en primær livsytning, som hører ungdomstiden til, og jeg skal ikke bestride, at foreningsballerne i mange tilfælde har været den første kontakt, et ungt menneske fik med et ungdomsarbejde. Men skal ungdomsbewægelsen få nogen virkelig betydning, da må dens arbejde være af en sådan beskaffenhed, at den virker dragende i sig selv. Der må i ungdomsarbejdet være en indre styrke i pagt med bevægelsens målsætning, som kalder på ungdommens interesse og vilje til at gå ind i ungdomsarbejdet. Vi havde derfor i og for sig ikke haft noget at indvende imod, at disse foreningsballer var blevet fritaget for afgift, men da der har rejst sig store betænkeligheder herimod, som den højtærede minister har ment at burde tage hensyn til, kan det naturligvis heller ikke være afgørende for dette spørgsmåls løsning.

Frasset et par uvæsentlige ændringer foreligger lovforslaget som helhed for landstinget i den skikkelse, hvori det blev fremsat, hvilket tyder på, at det stort set dækker den almindelige opfattelse vedrørende afgift af forlystelser, og jeg skal på mit partis vegne anbefale lovforslaget til vedtagelse i det høje ting.

H. C. Andersen: Dette lovforslag vil sikkert være meget tiltalende for nogle, og andre vil føle sig skuffet ved dets vedtagelse.

Den højtærede finansminister har ladet sig røre af teaterfolkenes nødråb og rakt dem en hjælpende hånd i form af skattefrihed. Det har jeg ikke noget imod. Vore teatre kaldes jo kunstens templer og benævnes ofte som kulturfaktorer. Det er rigtigt, men det er et udtryk, som jeg tror man skal være varsom med at bruge altfor ofte. I hvert fald skal man erindre sig, hvor store krav det stiller til dem, som ønsker at bære navnet. Men, som sagt, jeg under teatrene denne lettelse og håber, de må få held til at virke således, at mennesker, der